

Arrest

nr. 54 143 van 7 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DHONDT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 december 2009 het Rijk is binnengekomen, diende op 3 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: adjunct-commissaris) nam op 27 september 2010 de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Badagry (Lagos State). U bent een etnische Yoruba en een christen. In 1991 verloor u beide ouders door een auto ongeval. Door de dood van uw vader werd u de officiële eigenaar van de boerderij en de gronden. U bleef in het ouderlijke huis wonen samen met de broer van uw vader, Prosper en met de zus van uw vader,

Gusi. In 2001 begon uw oom Prosper bedreigingen te ontvangen van uw tante Gusi, die eiste dat hij het huis verliet. Hij bleef echter in het huis wonen waarna hij ziek werd en in 2007 overleed aan zijn ziekte. De dagen na zijn dood zei uw tante dat zij de dood van uw ouders en van uw oom had veroorzaakt en dat u hetzelfde te wachten stond als u haar de eigendomspapieren van de boerderij niet zou geven. U kreeg drie keer een nachtmerrie waarin uw tante u achtervolgde met een machete en telkens u uw tante zag herhaalde ze de bedreigingen. U ging praten met de mannen uit uw wijk, die u de raad gaven om het huis te verlaten indien u in leven wilde blijven, aangezien uw tante een heks is en de opperpriesteres van de Ora en zij u kan doden. Een week na de dood van uw oom verliet u Badagry en ging u bij verschillende vrienden in Lagos stad logeren. In december 2007, u verbleef toen bij uw vriend Abe, kwam er een man langs die zei dat hij gestuurd was door uw tante om te bevestigen dat u daar woonde. Hij zei dat uw tante de volgende keer iemand zou sturen om u te vermoorden. In 2008 liet een vriend van uw vader, die u de Alhaji noemde, u roepen. Hij had gehoord van uw problemen en zei dat hij u kon helpen het land te verlaten. In februari 2008 verliet u het huis van Abe en ging u bij de Alhaji wonen. Die regelde uw vertrek uit Nigeria en begin december 2009 reisde u in gezelschap van een vriend van de Alhaji naar België. U kwam op 2 december 2009 aan in België waar u de volgende dag asiel hebt aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst bent u er niet in geslaagd uw vrees door uw tante vervolgd te worden aannemelijk te maken. Zo gaf u tegenstrijdige verklaringen betreffende de reden van de vervolging door uw tante. U verklaarde aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat uw tante dreigde u te vermoorden indien u haar de eigendomspapieren van de grond van de boerderij niet gaf, wat u weigerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 15 september 2010, hierna CGVS, p. 4).

Wanneer er u gevraagd werd of u nadien overwoog om de papieren aan uw tante te geven en zo een einde te stellen aan uw vervolging door haar, stelde u echter dat ze u dood wilde omdat zolang u leeft u de eigenaar van het huis zal zijn (CGVS, p. 5). Naast de tegenstrijdigheid in uw verklaringen beschikt het Commissariaat-generaal ook over informatie dat in Nigeria landeigendom wel degelijk kan worden overgedragen aan andere personen, inclusief vrouwen, door middel van een schenking (zie landeninformatie) en u bijgevolg via deze weg het beweerd probleem met uw tante had kunnen oplossen, zonder dat u daarbij Nigeria diende te verlaten.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat nergens blijkt dat uw tante de eventuele bedreigingen daadwerkelijk zal uitvoeren. Immers, nadat u Badagry in 2007 verliet, na de dood van uw oom, bent u éénmaal indirect bedreigd door uw tante, toen die in december 2007 een man naar uw toenmalige logeeradres stuurde met de boodschap dat ze de volgende keer iemand zou zenden om u te vermoorden (CGVS, p. 5). Hierna vernam u niets meer van uw tante en verbleef u bovendien gedurende meer dan een jaar bij de Alhaji in de buurt van Badagry, en kende u al die tijd geen problemen met uw tante (CGVS, pp. 5-6). Het feit dat u vervolgens Nigeria pas in december 2009 verliet (CGVS, p. 6), twee jaar na de laatste bedreiging, en dit niet uw eigen initiatief was maar u gewoon deed wat de oudere Alhaji u opdroeg (CGVS, p. 6), is overigens een belangrijke aanwijzing voor het feit dat de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' in grote mate dient te worden gerelativeerd.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw beweringen dat uw tante eveneens verantwoordelijk is voor de dood van uw ouders en uw oom (CGVS, p. 5) en dat ze u met spirituele krachten ziek kan maken en doden (CGVS, p. 5), gestoeld zijn op bijgeloof en zodanig niet objectief te toetsen zijn. Hierbij dient nog te worden opgemerkt dat wanneer u concreet gevraagd werd naar de rol en activiteiten van uw tante in haar hoedanigheid van heks/priesteres van de Ora u hierover geen enkel detail wilde geven waarop u verklaarde dat u het verhaal van de Ora zeer goed kent maar dat het een geheim is (CGVS, p. 4).

Daarenboven haalt u onvoldoende elementen aan die erop wijzen dat u voor deze problemen geen oplossing/bescherming zou kunnen vinden/krijgen in uw land van oorsprong.

Er kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn en dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. U verklaarde dat er geen plek is in Nigeria waar uw tante u niet kan vinden, wat gezien de omvang van uw land hoogst onwaarschijnlijk is (CGVS, p. 6). Het feit dat u sinds december 2007 niets meer van uw tante hoorde (CGVS, p. 2), terwijl u relatief dicht bij haar woonplaats verbleef (CGVS, p. 5), bekrachtigt deze stelling. Daarnaast wees u erop dat uw tante een heks is en u daarom enkel buiten Nigeria, zoals nu in België, veilig bent voor haar voodoo praktijken omdat ze het land goed moet kennen om deze te kunnen verrichten (CGVS, pp. 5-6). Hier dient eveneens te worden gewezen op het feit dat uw tante, indien

aangenomen zou worden dat ze over dergelijke spirituele capaciteiten beschikt, u gedurende de periode dat u bij uw vrienden en bij de Alhaji verbleef (CGVS, pp. 5-6), zonder problemen had kunnen doden, aangezien u zich toen in een haar bekende en nabije omgeving bevond.

U wendde zich evenmin tot de autoriteiten om bescherming te vragen omdat u oordeelde dat zij niets tegen heksen konden ondernemen en dat dit bijgevolg geldverspilling was (CGVS, p. 5), en ook over de Alhaji stelt u dat hij u enkel kon helpen het land te verlaten (CGVS, p. 5). In uw latere verklaringen stelde u echter dat u tijdens uw verblijf geen problemen kreeg met uw tante, ondermeer omdat zij niet durfde iets tegen u te ondernemen zolang u daar was (CGVS, p. 6), waarmee u zelf aangeeft dat hij bij machte was u tegen uw tante te beschermen.

Aldus dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot uw vervolging niet erg overtuigend zijn en dat – zelfs als ze overtuigend zouden zijn, quod non – u niet alle mogelijkheden hebt aangesproken om bescherming te vinden in eigen land.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Het door u neergelegde document van leeftijdsverklaring wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Het document stelt dat u de zoon bent van (G. H.) en geboren bent in 1990 in Badagry. Het feit dat dit document uitgegeven is in oktober 2009, vlak voor uw vertrek naar België, en ondertekend is door uw vader, is in strijd met uw verklaring dat uw vader in 1991 gestorven is in een auto ongeval. U verantwoorde dit door te stellen dat de Alhaji zich voordeed als uw vader om u zo dit document te bezorgen (CGVS, p. 3). In dat geval betreft het hier een frauduleus opgesteld document waaraan dus ook geen bewijskracht kan worden verleend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aantoont dat hij zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In de verklaringen van verzoeker zouden zich tegenstrijdigheden voordoen die de geloofwaardigheid zouden ondermijnen.

Hoewel de motivering van de bestreden beslissing zich op het eerste zicht uitvoerig voordoet, is zij fundamenteel onjuist, oneerlijk en laat een correcte analyse van het dossier niet toe de asielaanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren.

De motivering van de bestreden beslissing vormt een “post-factum” redenering waarbij de situatie waarin verzoeker verkeerde, achteraf wordt bekeken vanuit een Europees perspectief en vergeten wordt om het handelen van verzoeker in zijn juiste context te plaatsen.

Volgens de bestreden beslissing gaf verzoeker tegenstrijdige verklaringen betreffende de reden van de vervolging door zijn tante.

Zo stelt de Commissaris-generaal dat zich een tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker voordoet aangezien hij aanvankelijk heeft verklaard dat zijn tante ermee heeft gedreigd hem te vermoorden indien hij haar de eigendomspapieren van de boerderij niet zou geven, terwijl verzoeker later heeft verklaard dat zijn tante hem zou vermoorden omdat zolang hij leeft, hij de eigenaar van het huis zal zijn.

Verzoeker merkt op dat beide verklaringen absoluut niet tegenstrijdig zijn. Wel in tegendeel, deze verklaringen zijn complementair en wijzen op dezelfde reden voor de vrees tot vervolging, met name de tante die ermee dreigt verzoeker te vermoorden zolang de eigendom van de gronden niet aan haar wordt overgedragen.

Dat verzoeker de landeigendom had kunnen overdragen door middel van een schenking is irrelevant en weinig waarschijnlijk.

Bovendien zou het onjuist zijn te stellen dat verzoeker dan maar de eigendom op de gronden had moeten afstaan om aan de bedreigingen van zijn tante te ontkomen.

De Commissaris-generaal stelt verder dat nergens blijkt dat de tante de bedreigingen daadwerkelijk zou uitvoeren en beroept zich hiervoor op het gegeven dat verzoeker zou hebben verklaard dat hij slechts éénmaal indirect werd bedreigd door de tante.

Nochtans heeft verzoeker duidelijk aangegeven dat zijn tante meerdere mensen achter hem heeft gestuurd toen hij bij zijn vrienden ging logeren.

Voorts stelt de Commissaris-Generaal dat verzoekers beweringen dat zijn tante eveneens verantwoordelijk is voor de dood van zijn ouders en zijn oom en dat ze verzoeker met spirituele krachten ziek kan maken, gestoeld zijn op bijgeloof en zodanig niet objectief te toetsen zijn.

Verzoeker merkt echter op dat het antwoord op de vraag of er sprake is van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, steeds een gedeeltelijk subjectief gegeven is en dat men deze vraag onmogelijk op geheel objectieve wijze kan beantwoorden.

in casu moet dan ook worden aangenomen dat, gezien de omstandigheden, verzoekers vrees voor vervolging wegens de voodoo-praktijken van zijn tante, als gegrond moet worden aanzien. De tante van verzoeker gaf immers zelf toe dat zij de ouders en oom van verzoeker heeft vermoord. Bovendien is verzoekers vrees gegrond op voodoo-rituelen, waarin in Nigeria sterk wordt geloofd, en werden de doodsb bedreigingen en de mogelijke gevolgen van de daden van tante Gusi door de andere dorpsbewoners bevestigd.

In deze zin stelt verzoeker vast dat de verklaringen van de kandidaat-vluchteling een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATAWAY, J., The law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84); de verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; de bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen te staving van zijn relaas.

Gezien de feitelijke situatie, kan in casu dan ook niet worden ontkend dat de verklaringen van verzoeker mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en daarom ook een voldoende bewijs uitmaken van verzoeker's hoedanigheid als vluchteling.

De vrees en de handelingen van verzoeker lijken in de context van onze Belgische maatschappij misschien wel onlogisch, maar zijn dit helemaal niet wanneer ze geplaatst worden in de context van de Nigeriaanse samenleving.

De Commissaris-Generaal bezondigt zich dan ook aan een vorm van "hineininterpretieren" vanuit het standpunt van de moderne Westerse maatschappij, en is kennelijk onredelijk door de verklaringen van verzoeker niet overtuigend te noemen.

De stelling van de Commissaris-Generaal dat verzoeker met betrekking tot de feiten zelf niet overtuigend is, is dan ook kennelijk onredelijk.

Verder meent de Commissaris-Generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker onvoldoende bescherming heeft gezocht in Nigeria, doordat verzoeker stelt dat hij hierin geen oplossing ziet.

Gezien de welig tierende corruptie, de inefficiëntie, en de nadruk op paramilitaire operaties binnen het Nigeriaans politiekorps, kan verzoeker echter bezwaarlijk worden verweten dat hij zich niet tot de politie heeft gewend om aan de bedreiging van zijn tante te ontkomen (stuk 2, pagina 4 en 5).

Tot slot stelt de Commissaris-Generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker zelf aangeeft dat hij bij machte was zichzelf te beschermen tegen zijn tante omdat zij niets zou durven ondernemen zolang hij bij Alhaji was.

Dat verzoeker dacht dat zijn tante niets zou durven ondernemen zolang hij bij Alhaji was, doet echter geen afbreuk aan zijn gegronde vrees voor vervolging.

Uit het voorgaande moet dan ook worden besloten dat de door de Commissaris-Generaal gegeven argumenten niet valabel zijn en dat zij steunen op een onredelijke beoordeling van het relaas van verzoeker.

Zij laat zeker niet toe te besluiten tot het ongegrond zijn van de asielaanvraag van verzoeker.

De gegeven motivering is daarom niet daadkrachtig en kan de bestreden beslissing niet verantwoorden. De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kon op basis van de voorliggende argumentatie niet tot de conclusie komen dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is."

2.1.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Verzoeker stelt in wezen dat hij zijn land ontvlucht is omdat zijn tante dreigde hem te (laten) vermoorden indien hij het eigendomsrecht van een onroerend goed niet aan haar zou overdragen.

De Raad kan slechts vaststellen dat om te kunnen besluiten dat een vreemdeling in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus hij, gelet op artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een specifieke sociale groep of zijn politieke overtuiging en dat verzoeker dit niet aantoont door te stellen dat hij bedreigd wordt door zijn tante omwille van een eigendomsdispuut.

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de adjunct-commissaris artikel 1A van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3, § 3, van de Vreemdelingenwet geschonden heeft door te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

De beschouwingen van verzoeker omtrent de miskenning van de materiële motiveringsplicht kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling.

2.2.1. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt in dit verband het volgende:

"In de bestreden beslissing wordt geen specifieke argumentatie ontwikkeld ten aanzien van de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst dan ook naar het middel zoals uiteengezet bij de bespreking van de weigering van de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker."

2.2.2. De Raad benadrukt dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft om de “zwaarwegende gronden” aanneemelijk te maken die toelaten te besluiten dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een “reëel risico” loopt op “ernstige schade” zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling.

Verzoeker legt immers geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat zijn relaas enige grond van waarheid heeft. Van een vreemdeling die stelt bedreigd te worden omwille van een eigendomsdispuut mag immers verwacht worden dat hij het bewijs levert dat hij effectief eigenaar is van het goed waaromtrent een betwisting bestaat. De adjunct-commissaris heeft voorts correct geoordeeld dat het enige document dat verzoeker heeft neergelegd ter staving van zijn relaas, een “*declaration of age*”, een op frauduleuze wijze verkregen document is. Uit dit document blijkt immers dat het werd opgesteld op 29 oktober 2009 aan de hand van een verklaring van de vader van verzoeker, terwijl volgens verzoeker zijn vader door toedoen van zijn tante om het leven kwam in 1991. Verzoeker erkende dat het document werd opgesteld op basis van verklaringen die werden afgelegd door een persoon die zich voordeed als zijn vader, wat impliceert dat deze persoon valse verklaringen aflegde voor een Nigeriaans rechtscollege en dat het voorgelegde stuk geen enkele bewijswaarde heeft.

Ten overvloede, in de loutere veronderstelling dat verzoeker daadwerkelijk zou worden bedreigd door een familielid, dient te worden verwezen naar 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1. Vervolgning in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Verzoeker geeft te kennen dat hij vreest te zullen worden vermoord door zijn tante, een niet-overheidsactor zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Hij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat, indien hij effectief bedreigd zou worden door dit familielid, hij geen beroep zou kunnen doen op de Nigeriaanse autoriteiten om bescherming te vragen. Verzoeker stelt slechts dat hij de politiediensten in Lagos dient te betalen om met zijn tante te praten en voegt bij zijn verzoekschrift een internetartikel met betrekking tot de Nigeriaanse politie, waarin de problemen binnen het Nigeriaanse politiekorps vermeld worden. Hij stelt tevens dat politiediensten niets kunnen aanvangen tegen heksen. Los van de vaststelling dat verzoeker erkent geen poging ondernomen te hebben om een beroep te doen op de politiediensten, zodat hij niet weet of deze in zijn geval niet bereid en bij machte waren om in te grijpen, toont verzoeker met zijn kritiek op de politiediensten in Nigeria niet aan dat hij geen beroep kon doen op andere instanties of de gerechtelijke autoriteiten die hem in zijn land van herkomst de nodige bescherming zouden kunnen bieden. In dit verband kan er tevens op worden gewezen dat de adjunct-commissaris ook opmerkte dat verzoeker zelf aangaf dat zijn tante niets tegen hem durfde te ondernemen toen hij bij een vriend van zijn vader verbleef, wat erop wijst dat zelfs een particulier bij machte was om verzoeker tegen zijn tante te beschermen.

De adjunct-commissaris heeft bijgevolg terecht en na een zorgvuldig onderzoek beslist dat verzoeker er niet in slaagt om een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken en te oordelen dat, indien verzoeker al bescherming zou nodig hebben, hij niet heeft aangetoond dat hij deze niet in zijn land van herkomst kan verkrijgen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK